

SZEICSO MACUMOTO

A nő, aki előfizetett a helyi lapra

Yosiko Sioda beküldte az előfizetési díjat a Kosin újságnak. Ez az újság Kofu városában jelenik meg, amely expresszvonattal vagy kétóránnyira van Tokiótól. Bár ebben a körzetben ez a legnagyobb napilap, Tokióban nem árusítják, úgyhogy aki olvasni akarja, annak elő kell fizetnie rá.

Ajánlott levélben küldte a pénzt, február 21-én, és az alábbi levelet mellékelte hozzá: „Szeretnék előfizetni az Önök újságjára. Mellékelem a befizetést. Folytatásos regényük, *A rablók* felkeltette az érdeklődésemet, és szeretném elolvasni. Előfizetésemet a február 19-i számmal szeretném kezdeni.”

Yosiko Sioda azelőtt csak egyszer látta a Kosin újságot. Ez egy kisvendéglőben történt, a kofui állomással szemben álló épület sarkán. A pincérnő ott hagyta az újságot az asztalon, amelynél Yosiko a kínai tésztájára várt. Jellegzetes vidéki lap volt, kissé régimódi betűkkel szedve, igazán nagyon provinciális. A harmadik oldalán voltak a helyi hírek. Tíz pusztított el három lakóházat. Egy városi tisztviselő elsikkasztott hatmillió yent a közpénzekből. Befejezték az általános iskola bővítését. Meghalt a kerületi törvényhozói testület egyik tagjának az anyja. Ilyenfajta hírek.

A második oldal alján egy történelmi regényt közöltek folytatásokban. Az illusztráció két szamuráj harcost ábrázolt, amint éppen kardpárbajt vívnak. A regény szerzője Ryudzsi Szugimoto volt. Yosiko nem ismerte a nevét. Az epizódnak vagy a felét olvashatta el, amikor megkapta a kínai tésztáját, és félretolta az újságot. De előbb a jegyzetfüzetébe fölírta a kiadó nevét és címét. Arra is emlékezett, hogy a regény címe *A rablók* volt. A cím alatti jelzésből kiderült, hogy ez a sorozat 54. folytatása. Az újság tizennyolcadikai volt. Igen, február 18-a volt az a nap.

Hét perccel három előtt Yosiko kijött az étteremből, majd a városban sétálgatott. A központi tér tele volt emberrel. Fejük fölött fehér transzparenszek lobogtak: „Üdvözljük itthon, Szato miniszter” felirattal. Előző hónapban új kormányt alakítottak, és Yosikónak eszébe jutott, hogy a transzparenszen szereplő név az egyik helybeli képviselő, akit most neveztek ki miniszternek.

A tömegben hirtelen mozgás kezdődött, az emberek felélénkültek. Volt, aki *banzai*-t kiáltott. Felzúgott a taps. A közelben járkáló emberek szaladni kezdtek, hogy csatlakozzanak a tömeghez.

Elkezdődött a beszéd. Egy ember fölhangzott az emelvényre, mozgott a szája. A téli nap csillogott kopasz fején. Mellére nagy, fehér rózsza volt tűzve. A tömeg elcsendesedett, de néha mennydörgő tapsban tört ki.

Yosiko körülnézett. A közelében állt egy férfi, aki szintén csak nézte a jelenetet, de nem figyelt a beszédre. Úgy tűnt, hogy nem tud továbbmenni a tömeg miatt.

Yosiko lopva megnézte a férfi arcélét. Széles homloka volt, éles szemei és magas orrnyerge. Volt idő, amikor úgy gondolt rájuk, mint intelligens homlokra, bizalomkeltő szemekre és csinos orra. De ez az emlék ma már kiürült. Mégis, a varázs, amelyet a férfi gyakorolt rá, ugyanakkora volt, mint régen.

A beszédnek vége lett, a miniszter leszállt az emelvényről. A tömeg kezdett széteszlani. Yosiko megindult a szabaddá váló téren. Az a férfi is elindult, egy másik személlyel.

A Kosin újság öt nap múlva érkezett meg. Háromnapi szám jött egyszerre. Udvarias levélkében köszönték meg Yosikónak az előfizetést.

Mint kérte, az előfizetése a 19-ikei számmal kezdődött. Yosiko kinyitotta. Föllapozta a helyi híreket. Valahova betörtek. Valaki

meghalt egy hegyomlásban. Csalást leplezték le a Földművelők Szövetkezetében. Megkezdődtek a törvényhozói választások. Volt egy nagy fénykép Szato miniszterről a kofui állomás előtt.

Yosiko kinyitotta a 20-ikai számot. Semmi különös nem volt benne. Megnézte a 21-ikeit. Ott is csak a szokásos hírek voltak. A lapokat a szekrény sarkába hajította. Jól jönnek majd csomagolópapírnak.

Ezután az újság mindennap megjött a postával. A barna csomagolópapíron sokszorosítva ott állt a neve és a címe. Végül is most már havi előfizető volt.

Minden reggel lement a bérház levelesládájához az újságjáért, és lassan átolvasta, elejétől a végéig. Semmi se volt bennük, ami a figyelmét felkeltette volna. Yosiko csalódottan hajította az újságokat a szekrénybe.

Ez tíz napon keresztül mindig így ment. A lány mindennap csalódott. Ennek ellenére mindig nagy várakozással vágta föl a barna csomagolópapírt.

A tizenötödik napon történt valami. Nem az újság egyik cikke jelentette a változást, hanem egy váratlanul érkezett levelezőlap. A lapot Ryudzsi Szugimoto írta alá. Yosiko emlékezett rá, hogy valahol már látta ezt a nevet. Tudta, hogy nem ismerőse, de tisztán emlékezett a névre. Yosiko megfordította a lapot. A kézírás szinte olvashatatlan volt, de miután sikerült kibetűznie, rögtön tudta, hogy ki az.

„Megtudtam, hogy Ön a Kosin újságban folytatásokban megjelenő regényemet, *A rablók*-at olvassa. Szeretném megköszönni Önnek az érdeklődését.”

Valaki nyilván közölte a szerzővel, hogy Yosiko azért fizetett elő az újságra, hogy az ő regényét olvashassa. A szerzőt ez láthatóan meghatotta, és köszönőlevelet küldött.

Ez egy kis változás volt az eddigiekhez képest, de nem az, amelyre számított. A lány nem olvasta a regényt – valószínű, hogy éppolyan gyenge volt, mint a kézírás a levelezőlapon.

De az újság mindennap pontosan megérkezett. Ez persze természetes volt, hiszen előre kifizette.

Egy reggel, majdnem egy hónappal azután, hogy előfizetett a lapra, átfutotta a helyi híreket. A földműves-szövetkezet elnöke elmenekült. Egy busz lezuhant egy szikláról, és tizenöt ember megsérült. Egy erdőtüz három hektárt elpusztított. Rinunkyóban megtalálták egy öngyilkos férfi és nő holttestét.

Yosiko elolvasta a kettős öngyilkosságról szóló beszámolót. A holttesteket a rinunkyói erdőben találták meg. Az Erdészeti Hivatal egyik ellenőre talált rájuk. Mindkét tetem oszlásnak indult. Körülbelül egy hónap tel-

hetett el azóta, hogy meghaltak, és a csontvázakon csak helyenként maradt hús. A személyazonosságukat még nem ismerik. A szirtekkel és szakadékokkal teli völgy híres volt róla, hogy gyakran keresik fel öngyilkosok.

Yosiko összehajította az újságot, lefeküdt, és a takarót állig magára húzta. A plafonra bámult. Régi lakás volt, a sötét mennyezet deszkái már csaknem elrohadtak. Yosiko kifejezéstelen arccal nézte őket.

A másnapi újságban volt egy hír a halott pár személyazonosságáról. A férfi 35 éves volt, a tokiói Toyo áruház rendésze, a nő 22 éves, eladó volt ugyanebben az áruházban. A férfinak felesége és gyermekei voltak. Láthatóan egy mindennapi, szokványos, kettős öngyilkosságról volt szó.

Yosiko fölnevezett az újságból. Az arca kifejezéstelen volt; érzelem nélküli és nyugodt.

Három nap múlva levelezőlapot kapott a Kosin újság terjesztési osztályától.

„Az előfizetése lejárt. Reméljük, hogy újból előfizet újságunkra.”

Yosiko visszaírt: „A regényt már nem találok érdekesnek, ezért nem kívánom az előfizetésemet fönttartani.”

Útban a klubba, ahol hostessként dolgozott, föladta a levelezőlapot. Ahogy továbbment, átvillant rajta, hogy *A rablók* szerzője valószínűleg csalódott lesz. „Nem kellett volna ezt írnom” – gondolta.

Ryudzsi Szugimoto elolvasta az olvasólevelet, amelyet a Kosin újság továbbított neki, és nagyon nem tetszett neki.

Ez az előfizető ugyanaz a személy volt, aki azért kérte az újságot, mert érdekesnek találta a regényét. A kiadó akkor is továbbította neki a levelet. Emlékezett rá, hogy még köszönőlapot is küldött neki. Most meg azt

mondja, hogy nem érdekli többé a regény, és ezért megszakítja az előfizetését.

Ezek a nőolvasók olyan szeszélyesek – mondta mérgesen Szugimoto.

A *rablók*-at a széles olvasóközönség számára írta, s ezért legfőbb célja a szórakoztatás volt; mégis jelentős időt és gondot áldozott a megírására, és bízott benne, hogy regénye nem lesz sem elcsépelet, sem unalmas.

Szugimoto keserűen felnevetett, és lassan újra méregbe gurult. Úgy érezte magát, mint akiből hülyét csináltak. Ami azt illeti, a sztori most jobb volt, mint akkor, amikor a nő kijelentette, hogy el kívánja olvasni, mert „érdekesnek” tartja. A cselekmény most bonyolultabb volt, és a szereplők egy csomó színes kalandba keveredtek. Még ő maga is

nagyon elégedett volt azzal, ahogy a történet fejlődött. Remélte, hogy jó fogadtatásra lel, és már csak azért is nagyon bosszantónak találta ezt a szeszélyes nőszemélyt.

„Ez igazán bosszantó” – gondolta, és két napig nem tudott megszabadulni a kellemetlen szájízától. Harmadik napra a sérelem elhalványult, de tudatlanul megmaradt benne. Alkalmanként még átvillant az agyán. Gondosan dolgozott a történeten, és most rosszabbul érezte magát, mint ha egy hivatásos kritikus bírálta volna meg. Amellett, bár ez igazán túlzottnak tűnt, úgy érezte, mintha a lapnál is veszített volna a tekintélyéből a levél miatt.

Szugimoto megrázta a fejét, föllállt az íróasztaltól, és kiment sétálni egyet.

„Ez a nő regényem közepét kezdte olvasni az újságban. Vajon hol találkozott vele?”

„A *Kosin újság*ot csak a Yamanasi körzetben árulják, Tokióban nem. Tehát nem láthatta Tokióban. Így hát ez a Yosiko Sioda nevű tokiói nő egyszer bizonyára Yamanasiban járt.”

Ha ez így volt, akkor nem lehet okát találni, miért mondja le egy hónap múlva az előfizetést az a személy, aki vette magának a fáradságot, hogy előfizessen a lapra, mert érdekesnek találta a folytatásos regényt. Különösen, minthogy a regény most kétségtelenül érdekesebb, mint azelőtt volt.

Mínél többet gondolkodott, annál különösebbnek tűnt neki a dolog. Nyilvánvaló, hogy az előfizetés valódi célja nem az volt,

hogy a nő a regényt olvashassa. Ezt biztosan csak ürügyül használta, valójában valami mást keresett. És azért nem volt többé szükség a lapra, mert megtalálta azt a valamit.

Szugimoto fölállt a gyepről, és hazasietett. A fejében kavargtak az ötletek.

Mikor hazaért, levélrendezőjéből kiemelte Yosiko Sioda eredeti levelét.

„Szeretnék előfizetni az Önök újságjára. Mellékelem a befizetésem. Folytatásos regényük, *A rablók* felkeltette az érdeklődésem, és szeretném elolvasni. Előfizetésem a február 19-i számmal szeretném kezdeni.”

A kézírás tiszta és pontos volt, de ez most nem számított. Érthetetlen volt, miért szögezte le, hogy az előfizetés két nappal a levélnek keltezése előtt kezdődjön. Az újságok a legizgalmasabb esetben sem közölnek aznapi híreket. A Kosin cég nem adott ki délutáni lapot. Tehát ha 19-étől kellett neki az újság, ez azt jelenti, hogy olyasmiről keresett híreket, ami 18-án vagy attól kezdve történt.

A vállalat naponta elküldte neki az újságot. Előkereste a példányokat. Íróasztalán kinyitotta őket, először a február 19-it, és gondosan átnézte. Elolvasta a helyi híreket, és biztos, ami biztos, átfutotta a turistahirdetéseket is.

Úgy döntött, hogy csak olyasmit keres, ami való módon összekötheti Tokiót a Yamanasi körzettel. Átnézte a helyi híreket. Február hónapban semmit se talált, ami megfelelt volna ennek a feltételnek. Kezdte átnézni a márciusi újságokat. Ötödikéig nem volt semmi.

10-ig szintén nem. 13-a, 14-e. Aztán a 16-iki számban az alábbi történetet olvasta:

„Március 15-én, du. 2-kor az Erdészeti Hivatal egyik tagja egy öngyilkos férfi és nő holttestére bukkant. A tetemek már részben felbomlottak, körülbelül egy hónap telhetett el a halál óta. A férfi sűrű kabátot és sötét-kék öltönyt viselt, körülbelül 37 éves lehetett. A nő nagy barna kockás kabátot, ugyanolyan színű kosztümöt viselt, 23 éves lehetett. Egyetlen tárgyat találtak csak mellettük, egy kizárólag, női kozmetikai szerekkel. Feltehető, hogy tokióiak voltak, mert a nő táskájában egy Sinjuku-Kofu menettértyűt találtak.”

A pár személyazonosságát a következő számban közölték. „A Rinunkyóban talált férfi a Toyo áruház rendésze volt, neve Szakicugu Soda (35 éves), a nő Umeku Fukuda volt (22 éves), eladó ugyanebben az áruházban. A férfinak felesége és gyermekei voltak.”

– Ez az – mormolta Szugimoto gondolkodás nélkül. Semmi mást nem talált, ami összekötötte Tokiót Yamanasival. Amikor meglátta ezt az újságot, a március 17-ikit, Yosiko Sioda eldöntötte, hogy lemondja az előfizetését. Szugimoto nem kételkedett benne, hogy a nő csak emiatt fizetett elő a helyi

újságra. Ez olyanfajta hír volt, ami a nagy fővárosi újságokban nem jelenhetett volna meg.

„Várjunk csak” – gondolta.

Yosiko Sioda ragaszkodott hozzá, hogy február 19-től kapja meg a lapot. A holttesteket március 15-én fedezték fel, körülbelül egy hónappal a haláluk után. Tehát az öngyilkosságot február 18-a körül követhették el. Az idő tehát egyezik. *A nő tudott a kettős öngyilkosságról. Azért fizetett elő a lapra, hogy megtudja, mikor találják meg a holttesteket. De miért?*

Ryudzsi Szugimotoban hirtelen mélységes érdeklődés támadt Yosiko Sioda iránt.

Nézegette a címét a levelezőlapon, amelyet az újság továbbított neki.

Három hét múlva Ryudzsi Szugimoto megkapta érdeklődésére a választ a magánnyomozói ügynökségtől.

Szugimoto kétszer is elolvasta a jelentést, és azt gondolta: „Ha egyszer nekilátnak, akkor igazán alapos munkát végeznek. Nagyon sok mindent sikerült kideríteniük, még azt is, hogy Yosiko Siodának viszonya volt Szakicugu Sodával.”

Most már nem fért hozzá kétség, hogy Yosiko Siodának volt valami köze Szakicugu Soda és Umeku Fukuda kettős öngyilkosságához, és ezért tudott róla, hogy öngyilkosságot követtek el a rinunkyói erdőben. Rinunkyóba a Csuo vonalon kellett Kofuba utazni. Hol láthatta elmenni őket? A tokiói Sinjuku pályaudvaron? Vagy a kofui állomáson?

Átfutotta a menetrendet. Láta, hogy vagy húsz expresszvonat és gyorsvonat megy naponta a Sinjuku pályaudvarról a Kofu körzetbe.

A magánrendőrség jelentése szerint Yosiko azon a napon 11 óra 30-kor hagyta el a lakását, így hát feltételezhető volt, hogy az egyórás Azusa-3 expresszrel ment, amely 2 óra 53-kor ér Kofuba. A kofui állomásról az öngyilkosság színhelyére, Rinunkyóba busszal és gyalog egy jó óra alatt lehet eljutni.

Amikor az öngyilkos pár, Soda és Umeku végül elérkezett a végzetes helyre, a téli nap már készült lemenni. Szugimoto képzeletben szinte látta a két ember alakját a sziklás szakadéokban, az erdő közepén.

Egészen addig, amíg meg nem találták oszladozó holttestüket egy hónap múlva, és az újság meg nem írta, csak Yosiko tudott róluk. Azért olvasta a helyi lapot, hogy megtudja, mikor fedezik fel a halottakat. De mi lehetett a szerepe az egész ügyben?

A férfi még egyszer átfutotta a Kosin újság február 19-i számát. Földcsuszamlás. Csalás a földműves-szövetkezetben. Városi tisztviselők választása. Nem volt semmi különleges. Egy nagy fénykép a helyi képviselőről, Szato miniszterrel, a kofui állomás előtt.

Szugimoto félretolta a másnapra esedékes kéziratot, és fejét a kezére támasztva, mélyen elmerült gondolataiban. Sose képzelte volna, hogy ilyen nyomozói munkába kezd, csak azért, mert egy olvasónak nem tetszett a regénye...

Yosiko az egyik hostess volt a sok között egy Sibuya kerületi klubban, a Rubicon bárban. Éppen a vendégeivel foglalkozott, amikor az egyik lány odaszólt neki: – Yosiko, valaki téged keres.

Yosiko fölállt. Odament a bokschoz, ahol egy kövér, hosszú hajú, 42 év körüli ember ült. A lány még sohase látta, és tudta, hogy nem tartozik a klub rendszeres látogatói közé.

– Ön Yosiko Sioda? – kérdezte a férfi mosolyogva.

Yosiko nem változtatta meg a nevét, amikor a klubban kezdett dolgozni, de meglepte, hogy a férfi a teljes nevén szólítja. Annak ellenére, hogy az asztalon is állt egy rózsaszín fényű lámpa, a megvilágítás gyenge volt, és hiába vizsgálta a férfi arcát, nem tudott rájönni, hogy látta-e már valaha.

– Igen, én vagyok. És önt hogy hívják? – kérdezte Yosiko, miközben leült mellé.

– Hadd mutatkozzam be – mondta a férfi, és enyhén gyűrött névjegyet húzott elő a zsebéből. A lánynak elállt a lélegzete, amikor meglátta rajta a nevet: Ryudzsi Szugimoto.

A férfi közelről nézte az arcát, és egy kis nevetéssel azt mondta: – Igen, én vagyok az az ember, aki *A rablók*-at írta, amelyet ön is olvasott. A Kosin újságnál mondták, hogy ön előfizetett, és küldtem is önnek egy köszönőlapot. Tegnap véletlenül a lakása közelében jártam, és felkerestem. Ön nem volt otthon, de azt mondták, hogy itt dolgozik. Így aztán ma este idejöttem – szerettem volna személyesen megköszönni.

„Ez minden? – gondolta Yosiko. – Szóval egyszerűen csak kíváncsi volt. Egyébként nem is olvastam el azt a regényt. Micsoda alak, hogy ennyire örül, ha egyetlen személy érdeklődik a regénye iránt!”

– Milyen kedves öntől, hogy idefáradt, uram! Nagyon élveztem a regényét – áradozott Yosiko, közelebb húzódva a férfihoz.

– Szóra sem érdemes – felelte szívélyesen Szugimoto; aztán – körülnézett, és megjegyezte. – Milyen szép ez a klub! – Majd álmódóva Yosikóra nézett, és azt motyogta: – És milyen gyönyörű lány maga!

Yosiko oldalról végigmérte, sört töltött a poharába, és rámosolygott: – Igazán? Annyira örülök, hogy idejött ma este. Ugye, itt marad egy kicsit?

Úgy, tehát a férfi még azt hiszi, hogy ő a regényét olvassa. Nem lehet valami népszerű szerző, ha ekkora ügyet csinál abból, hogy találkozik egy olvasójával. Vagy talán csak azért érdeklődik ennyire, mert történetesen nő az illető.

Szugimoto láthatóan nem nagyon bírta az italt, mert egy üveg sörből egészen kipirult. Persze Yosiko is ivott, és néhány hostess is csatlakozott hozzájuk, úgyhogy addigra már vagy fél tucat üveg állt az asztalon, és valami harapnivaló is.

A lányok a férfit végig „Uram”-nak szólították, ami láthatóan kellemesen érintette, és több mint egy óra hosszat maradt.

Rögtön azután, hogy a férfi elment, Yosiko egy barna borítékot talált a párnán, ahol ült. Fölvette, és megpróbált utánamenni, hogy visszaadja neki, de már nem látta sehol.

„Majd visszajön, addig elteszem neki” – gondolta Yosiko. A borítékot a kimonójába rejtette, s aztán teljesen elfelejtkezett róla.

Csak akkor jutott újra az eszébe, amikor hazaérkezett. Kioldotta az obiját [a kimonó öve], és a barna boríték leröpült a padlóra. Fölemelte. A borítékon nem volt címzés, nem volt leragasztva, úgy látszott, hogy csak egy újságkivágás van benne. A lány úgy döntött, hogy megnézi.

Szépen összehajtogatott, negyedíves újságpapír-kivágás volt. Yosiko szétnyitotta, és a szeme kitágult a meglepetéstől. Szato miniszter fényképe volt, a kofui állomáson, egy kép a Kosin újságból.

A sötét tömeg fölött fehér transzparenszek libegtek. A minisztert az emberek feje fölött lehetett látni. Ennek a jelenetnek Yosiko is szemtanúja volt, ugyanazt látta, ami a képen volt.

Yosiko maga elé meredt. A keze remegett

egy kissé. Kimonójának egyik szalagja még mindig lazán lógott le a csípőjéről.

Véletlen lenne? Vagy Ryudzsi Szugimoto szándékosan felejtette a klubban, azért, hogy ő lássa? Összezsavarodott. A lába elfáradt, úgyhogy leült a padlóra, de még a matracát se terítette le. Mit tud Szugimoto? Kezdte úgy érezni, hogy a férfi valamilyen szándékkal hagyta ott a borítékot. A megérezése ezt súgta. Ez nem lehetett véletlen. Ném, biztosan nem véletlen.

Szugimoto, akit eddig kellemes, népszerű regényírónak tartott, hirtelen egészen más fényben tűnt fel előtte.

Két nap múlva Szugimoto újra megjelent a klubban, és Yosikót kereste.

– Á, jó estét, uram! – mosolygott a lány, és melléült, de az arca feszült maradt.

A férfi visszamosolygott rá. Egyáltalán nem olyasvalakinek tűnt, akinek hátsó vagy sötét szándékai vannak.

– Ezt ittelejtette a múltkor – Yosiko kivette a barna borítékot a kezításkájából. Az ajka továbbra is mosolygott, de a szeme feszülten figyelte a férfi arckifejezését.

Az fogta a borítékot, és a zsebébe tette. Az arca nem változott, de összehúzott szeme mintha felvillant volna egy pillanatra, amikor Yosiko tekintetével találkozott. Aztán gyorsan másfelé nézett, és szájához emelte a habzó sört.

Yosiko izgatott, nyugtalan és ideges volt.

Yosiko és Szugimoto kapcsolata ezután gyorsan mélyült. Ha egy nap Szugimoto nem jött el a klubba, a lány telefonált neki, hogy

elhívja. Még írt is neki, nem amolyan szokásos leveleket, amelyekben egy hostess vendégeinek további támogatásáért folyamodik, hanem nagyon személyes leveleket.

Aki látta őket, azt gondolhatta, hogy nagyon szoros kapcsolatban vannak. Ahhoz képest, hogy valójában hányszor ment el a férfi a Rubicon bárba, a viszonyuk gyorsan kialakult. Hogy milyen messzire jutottak, kiderült azon a napon, amikor Yosiko azt mondta Szugimotónak: – Nem mehetnénk el együtt valahová? Kivehetnék egy szabadnapot.

Szugimoto láthatóan el volt ragadtatva: – Magával boldogan. Hova szeretne menni?

– Akárhova, valami szép és nyugodt helyre. Mit szólna például Izuhoz? Korán reggel elindulhatnánk.

– Izu? Ez egyre jobban hangzik.

– Nézze, én csak egy rövid kirándulást javasolok.

– Ezt hogy érti? – kérdezte csalódottan a férfi.

– Nem szeretnék túlságosan belemenni ebbe az ügybe – még nem. Úgyhogy legyen ez egy egyszerű kirándulás. Hogy biztosan ne legyen köztünk semmi félreértés, talán hozza el egy barátnőjét is. Biztos vagyok benne, hogy van barátnője.

– Nem állíthatnám, hogy nincs – mondta Szugimoto.

– Szeretném megismerni. Így rendben lesz, ugye?

Szugimoto fintorgott.

– Úgy tűnik, nem elégedett.

– Ha nem lehetek magával kettesben, akkor nem nagyon érdekel a dolog.

– Ugyan már! Azt majd a legközelebb...
– Megígéri?

Yosiko megfogta Szugimoto kezét, és körmet gyengéden végighúzta a tenyerén.

– Na jó. Hát, ha így akarja, akkor legyen így, ezúttal. – Aztán Szugimoto hozzátette: – Akár most meg is beszélhetnénk, hogy mikor menjünk.

– Hogyan? Ó, persze. Egy pillanat.

Yosiko az irodába ment, hogy elkérje a menetrendet.

Szugimoto elhívta egy szerkesztő ismerősét a kirándulásra. Nem mondott neki semmi különös okot, de a nő ismerte, megbízott benne, s azonnal elfogadta a meghívást.

Ryudzsi Szugimoto, Yosiko Sioda és Fudziko Szakata, a szerkesztő nem sokkal dél előtt érkeztek meg az Izu félszigeten fekvő Itóba. Az volt a tervük, hogy itt átkelnek a hegységen, eljutnak Suzendzsibe, és a Misimai úton térnek vissza.

Szugimoto azon gondolkozott, hogy vajon mi fog történni. Tudta, hogy veszély fenyegeti, az idegei pattanásig feszültek. Nem kis erőfeszítésbe került, hogy úgy nézzen ki, mint aki mit sem sejt.

Yosiko higgadtan tűnt. Egyik kezében műanyagba burkolt csomagot tartott. Nyilván az uzsonnát csomagolta bele. Mindhárom pontosan úgy néztek ki, mint akik vidám piknikre indulnak. A két nő láthatóan jól kijött egymással.

A busz elhagyta Itót, és kezdett fölkapaszkodni a hegyek közé. Ahogy mentek fölfelé,

Ito városa elmerült alattuk, összezsugorodott, s kitérült előttük a Szagami-öböl. A késő őszben a víz bíborszínű volt és a távoli felhőket tükrözte.

– Igazán gyönyörű – mondta Fudziko.

Ahogy a busz elérte az Amagi hegység tetejét, az óceán fokozatosan eltűnt a szemük elől.

– Szálljunk ki itt – javasolta Yosiko.

A busz megállt egy helyen, mélyen a hegyek között.

Yosiko azt javasolta, hogy járják be a környéket, és aztán vagy a következő busszal menjenek tovább, vagy a másikkal, amely Suzendzsibe visz.

– Nem akarják megnézni, hogy ez hová vezet? – kérdezte Yosiko, és egy ösvényre mutatott, amely az erdőbe vezetett. Jókedvűnek látszott, a homloka verítéktől csillogott. Az ösvényen helyenként mély kátyúkat kellett átlépni. A sokféle fa lombjának zöld árnyéka lélegzetelállító volt. Szinte nyomasztóan mély csönd vette körül őket.

Bozótos részhez értek. Itt egy kis tisztás volt az erdőben, és a pázsiton eláradt a napfény.

– Itt lepihenhetnénk – mondta Yosiko, és Fudziko egyetértett vele.

Szugimoto körülnézett. Már mélyen benn jártak az erdőben. Ide biztosan csak ritkán jön valaki, gondolta. Képzletben a rinunkyói erdőt látta maga előtt.

– Üljön ide – mondta Yosiko a férfinak, leszedte a csomagról a műanyag fóliát, és kiterítette a földön.

A két nő a zsebkendőjére ült, lábukat egyenesen kinyújtották maguk elé.

– Nagyon éhes vagyok – mondta a szerkesztő.

– Akkor együk meg az uzsonnákat – mondta Yosiko.

A két nő kicsomagolta a magukkal hozott uzsonnát. Fudziko szendvicseket készített, Yosiko *szusi*-t hozott, és három üveg gyümölcslével együtt letette a földre. Fudziko vett egy szendvicset, és megkínálta a többieket is: – Vegyenek.

– Köszönöm – mondta Yosiko, elvett egy szendvicset, majd azt mondta: – *Szusi*-t készítettem, és éppen enni akartam belőle.

– Vigyázz, Fudziko! – kiáltott Szugimoto, és kiütötte a nő kezéből a *szusi*-t. Az arca elsápadt. – Méreg van benne!

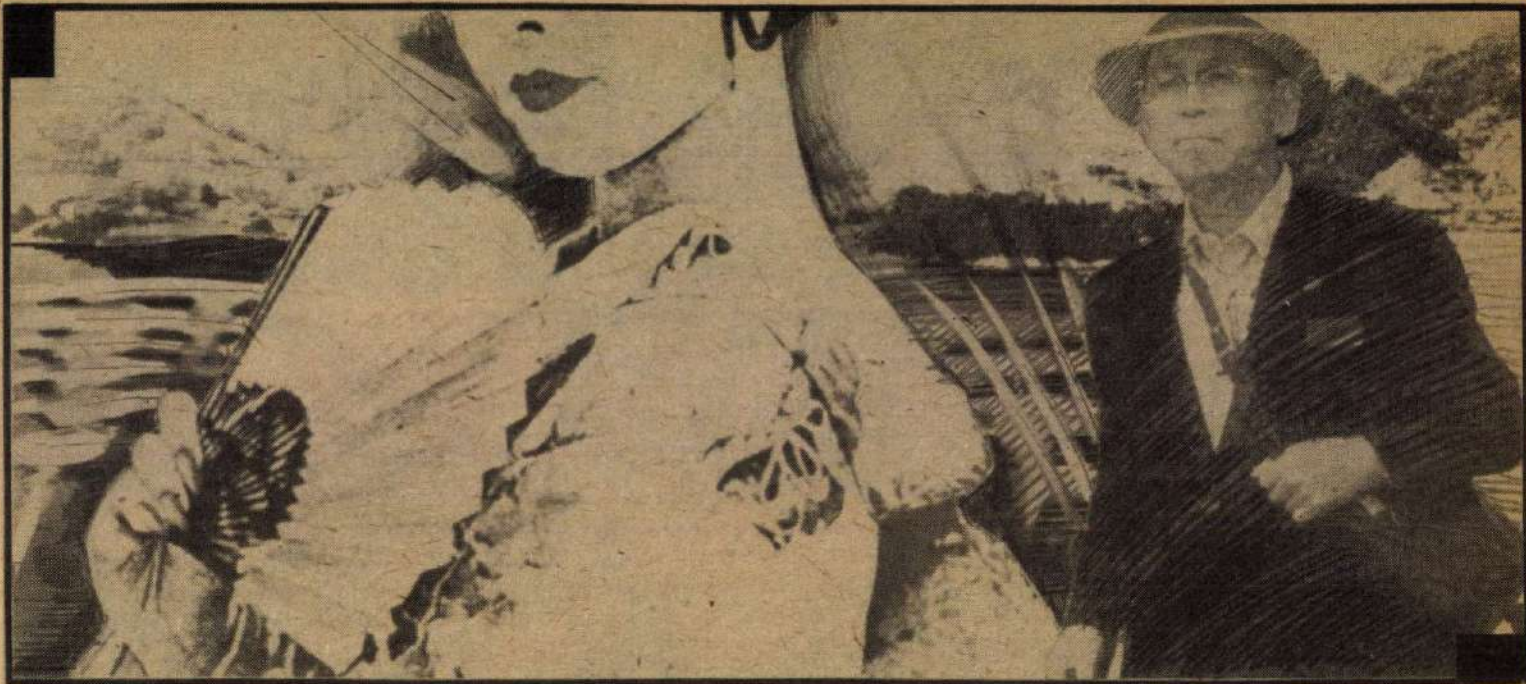
Fudziko döbbenet nézett a férjira.

Szugimoto Yosiko sápadt arcába nézett. A nő dühösen nézett vissza rá, nem fordította el a tekintetét. A szemé villogott.

– Yosiko, ugye, így ölted meg azt a kettőt is Rinunkyóban? Te rendezted úgy, hogy öngyilkosságnak lássék.

Yosiko beleharapott remegő ajkába. Holt-sápadt volt.

Szugimoto izgalmában dadogva folytatta: – Február 18-án meghívtad Szakicugu Sodát és Umeku Fukudát kirándulni Rinunkyóba. Megmérgezted őket, úgy, ahogy minket is meg akartál mérgezni, aztán egyedül tértél vissza. Még csak nem is álmotda volna senki, hogy megölték őket. Az a környék híres róla, hogy öngyilkosságok színhelye, így az elképzelés tökéletes volt. Az emberek csak azt gondolták: Hogyan? Még egy öngyilkosság? – és már napirendre is tértek a dolog felett. És te éppen erre számítottál.

Yosiko néma maradt. Fudziko tágra nyílt szemekkel bámult. A feszültség szinte tapintható volt a levegőben.

– Elérted a célodat. De egy dolog még nyugtalanított – folytatta Szugimoto. – Az aggasztott, hogy mi történik a holttestekkel. Amikor összeestek, te elmentél onnan, de tudni akartad, hogy mi lett velük. Különben nem tudtál volna megnyugodni, ugye? Azt mondják, a bűnös mindig visszatér a tett-helyre. Te ezt egy újság segítségével tetted meg. Vagy talán az izgatott, hogy a rendőrség öngyilkoságnak tekinti-e a dolgot, vagy esetleg gyilkosságra gyanakszik. De mivel egy ilyen jelentéktelen ügyről valószínűleg nem számolnak be a tokiói lapok, előfizettél egy Yamanasi körzetbeli újságra.

Ügyes voltál, Yosiko, de elköveztél két hi-

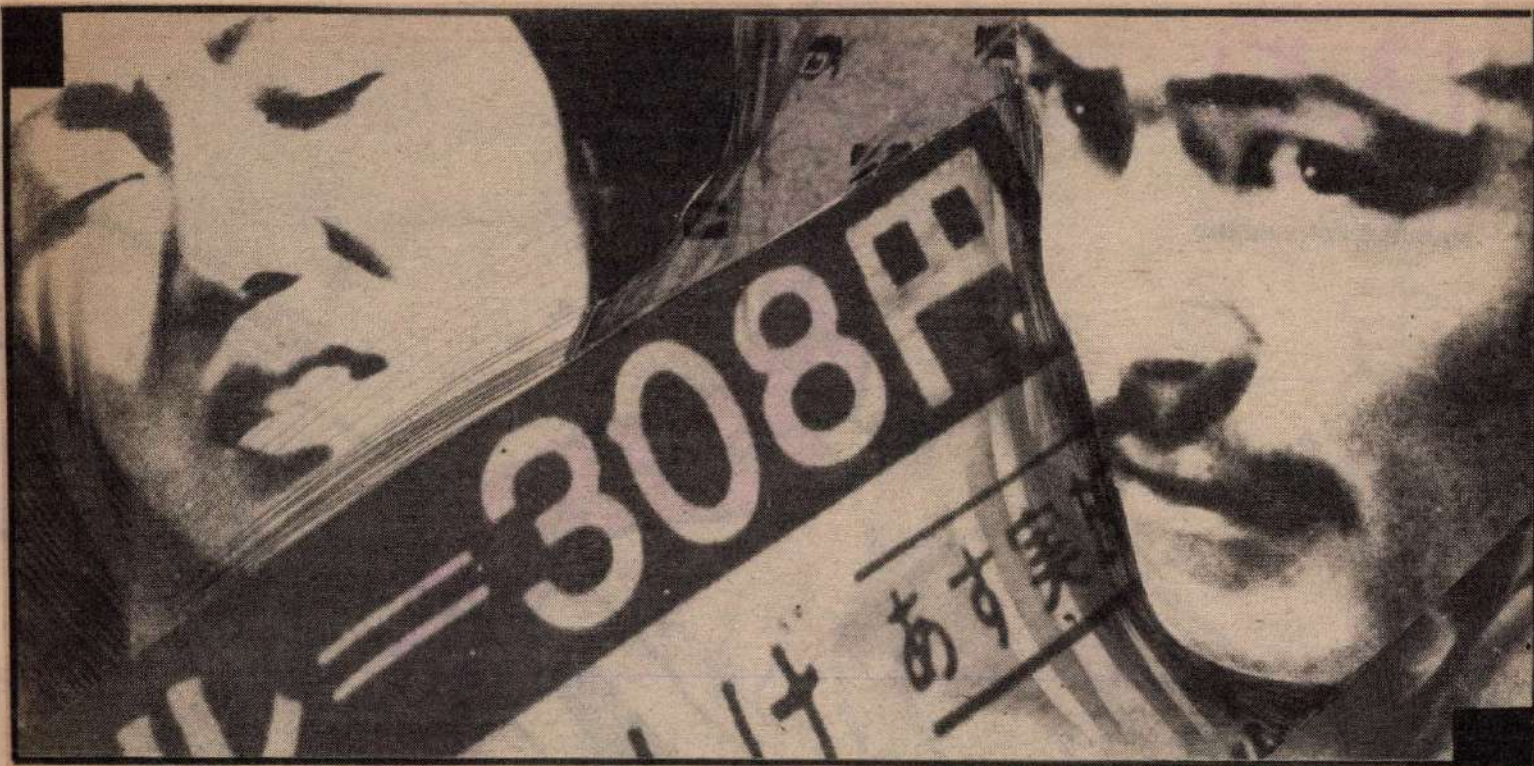
bát. Azt hitted, meg kell indokolnod, hogy miért fizetsz elő a lapra. Így azt mondtad, hogy a regényemet akarod olvasni. Ezt nem kellett volna tenned. Ettől fogtam gyanút. A másik hiba az volt, hogy tizenkilencedikétől rendelted meg a lapot. Ezért aztán rájöttem, hogy előző nap, 18-án kellett valaminek történnie.

Utánanéztam, és kiderült, hogy azon a napon nem mentél be a klubba. A tényeket képzeletemmel kiegészítve, úgy gondoltam, hogy Sinjukuról az 1.06-os expresszrel utaztál. Ez a vonat 2.53-kor érkezik Kofuba. Innen kellett Rinunkyóba menned. Csakhogy véletlenül éppen ebben az időben a helyi képviselő, Szato miniszter beszédet tartott nagy tömeg előtt. Ezt az újság is megírta, fényképet is közölt róla. Biztos voltam ben-

ne, hogy te is láttad. Ezért úgy döntöttem, hogy ezzel a képpel teszek próbára.

Megbíztam egy magánnyomozót, hogy nézzen utána neked és Szakicugu Sodának, és kiderült, hogy valóban viszonyotok volt. De Soda kapcsolatban állt a másik lánnyal, Umeku Fukudával is. Tudtad, hogy nem kelt nagy feltűnést, ha úgy néz ki, hogy kettős öngyilkosságot követtek el. Ahogy egyre inkább meggyőződtem róla, hogy a következőtetésem helyes volt, szándékosan nálad hagytam Szato miniszter képét, hogy lássad. Tudtam, hogy ettől gyanakodni kezdesz rám. Más szóval azt akartam, tudd, hogy próbára teszek. Ettől először nyilván ideges lettél, aztán valószínűleg félni kezdted tőlem. Most már csak az kellett, hogy kivárjam, mi-

kor teszed meg a következő lépést. Nem hagytál futni.

Hirtelen egyre barátságosabb lettél hozzám, és végül ez a mai meghívás. Ragaszkodtál hozzá, hogy egy nőt is hozzak magammal. Nyilván azért, mert ha megtalálnak holtan, egyedül, akkor nem tűnt volna öngyilkosságnak a dolog. Ha Fudzsiko meg én megettük volna a *szusi*-t, a mérge, amit beletettél, azonnal hatott volna. Itt hagyhattál volna minket. Nyilván csak még egy szerelmes pár lettünk volna, amelyik az Izu hegy-ségben kettős öngyilkosságot követett el. Az emberek csodálkozva értesültek volna róla, hogy ilyen szoros viszonyban voltunk. A feleségem valószínűleg egy szekrénybe rejtette volna a hamvait.

Hirtelen kacagás csendült fel. Yosiko Sioda hátravetette a fejét, és nevetett. Majd a nevetés elhalt, és Yosiko élesen megszólalt.

– Nahát, maga valódi regényíró! Ennél jobb sztorit ki se találhatott volna. Szóval azt állítja, hogy ez a *szusi* mérgezett?

– Igen.

– Akkor nézzük meg, hogy meghalok-e tőle. Megezem az egészet. Figyeljenek. Ha mérge van benne, akkor három-négy perc múlva meghalok. Ha lassan ölő mérge, akkor is rosszul leszek tőle.

Yosiko kivette a megdöbbszent Fudzsiko kezéből a *szusi*-s dobozt, és kezdte a szájába tölteni az ételt.

Szugimoto megbűvölten figyelte. Egy hangot se bírt kinyögni. A dobozban hét vagy nyolc darab *szusi* volt. Yosiko egyiket a másik után megrágta és megette.

– Tessék, mind megettem. Köszönöm, jól laktam. Most lássuk, hogy összeesem-e holtan.

Azzal Yosiko végignyúlt a fűvön.

A meleg nap játszadozott az arcán. A szeme csukva volt. A közelben egy csalógány énekelt. Telt az idő. Szusimoto és Fudzsiko nem szólt egy szót se. Tovább múlt az idő.

Úgy látszott, mintha Yosiko aludna. Nem mozdult. De a szeme sarkából könnyek csorogtak az arcába. Szugimoto már-már szólni szeretett volna hozzá, de ebben a pillanatban a lány felugrott, mint egy kipattanó rugó.

– Elég ebből – mondta Szugimotóra pillantva. – Ha a *szusi* mérgezett lett volna, akkor most már nem élnék vagy haldokolnék. És tessék, itt vagyok, és semmi bajom. Elég bizonyíték ez arra, hogy kicsit túlságosan szabadjára engedte a fantáziáját? Elővigyázatosabbnak kellene lennie, ha ilyen vad vadakat kohol!

Ezzel Yosiko összeszedte az uzsonnásdobozt, az üvegeket, és becsomagolta őket. Fölállt, és lerázta a fűvet a szoknyájáról.

– Visszamegyek. Viszontlátásra.

Yosiko nagy léptekkel elindult az ösvényen visszafelé. Határozottan lépkedett. Alakja hamarosan eltűnt az ágak sűrűjében.

Szugimoto az alábbi levelet kapta Yosiko Sodától.

„Tökéletesen igaza volt. Én tettem. Így van. Én öltem meg azt a két embert Rinunkyóban. Hogy miért tettem? Hát, nem volt más választásom. A szokásos történet: két nő és egy férfi.

Pontosan úgy haltak meg, mint ahogy maga kikövetkeztette. Amikor meghívtam őket, hogy jöjjenek velem Rinunkyóba, Soda el

volt ragadtatva a piknik ötletétől. Nyilván valami perverz örömet szerzett neki az a gondolat, hogy a két szeretője kíséretében legyen.

Egykor megvettem a helyjegyet az 1.06-os expresszre. Nem akartam, hogy bárki ismerős együtt lásson minket. Volt egy félórám, amíg a másik kettő megérkezett. Ezalatt bementem egy kis vendéglőbe az állomással szemben, tésztát ettem, és akkor láttam a maga regényét az újságban. Amikor találkoztam velük, Szato éppen beszédet tartott a téren.

Rinunkyóban Sodát és Umekut megkínáltam azzal a süteménnyel, amelyet sütöttem. Ciánkáli volt benne. Szinte azonnal meghaltak. Eltüntettem a maradék süteményt, ott hagytam a holttesteket, és visszatértem. Minden tökéletesen ment.

Micsoda megkönnyebbülés! Csak az aggasztott, hogy a rendőrség nem gyanakszik-e gyilkosságra. Ezért elhatároztam, hogy előfizetek a helyi lapra, azzal az ürüggyel, hogy a maga regényét akarom olvasni. De ezzel végül csak felkeltettem a maga gyanúját.

Így hát elhatároztam, hogy megölöm magát is. Ugyanúgy, ahogy Sodát megöltem.

De maga átlátott a tervemen. Azt hitte, hogy megmérgeztem a *szusi*-t – de a mérge valójában a gyümölcslemben volt. Azt gondoltam, hogyha megették a *szusi*-t, megszomjaznak tőle, és megisszák a gyümölcslevet.

A gyümölcslevet visszahoztam magammal. Nem fog kárba veszni. Most magam iszom meg...”

Veress Anna fordítása

Illusztráció: Liker Mária